04/09/2023

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης από τον Πύργο για την οικολογική κρίση, το οικολογικό μήνυμα του Χριστιανισμού και την περιβαλλοντική παιδεία

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Στις επιπτώσεις της οικολογικής κρίσης αναφέρθηκε σήμερα, 4 Σεπτεμβρίου 2023, ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος στην ομιλία του κατά την Ημερίδα «Η κοινή αειφόρος συνθήκη στο φυσικό και αστικό περιβάλλον – Εκφάνσεις του πολιτιστικού και περιβαλλοντικού αποτυπώματος του Οικουμενικού Πατριαρχείου» στο πλαίσιο της επίσκεψης που πραγματοποιεί στον Πύργο της Ηλείας.

Η Ημερίδα διεξήχθη στο χώρο του Συνεδριακού κέντρου της Π.Ε. Ηλείας και διοργανώθηκε από το Πατριαρχικό Ίδρυμα Πατερικών Μελετών σε συνδιοργάνωση με Οικουμενικό Πατριαρχείο, την Ιερά Μητρόπολη Ηλείας και Ωλένης, τους Δήμους Πύργου, Ανδραβίδας – Κυλλήνης, τα Φροντιστήρια Βιωσιμότητας Δήμου Νεαπόλεως-Συκεών, Νοτίου Πηλίου, Πύργου και Ανδραβίδας- Κυλλήνης και τους Φίλους της Φύσης Θεσσαλονίκης.

Ο Παναγιώτατος έκανε λόγο για πνευματική κρίση, «ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ ἀντιμετώπισιν εἰς τό ἐπίπεδον τοῦ πνεύματος, τῆς νοοτροπίας, τῶν ἀξιῶν». Πρόσθεσε δε ότι η «πρότασις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας εἶναι νά συνειδητοποιήσωμεν ὅτι δέν εἴμεθα ἐξουσιασταί καί κυρίαρχοι, ἀλλά «ἱερεῖς» καί «φύλακες» τῆς δημιουργίας, ὅτι ὀφείλομεν νά ἐκφράζωμεν ἀπέναντι εἰς τήν δημιουργίαν τό εὐχαριστιακόν καί τό ἀσκητικόν ἦθος τῆς Ὀρθοδοξίας».

Σε άλλο σημείο ο Παναγιώτατος επισήμανε ότι ο «σύγχρονος ἄνθρωπος, παρά τάς πρωτοφανεῖς προόδους εἰς τούς τομεῖς τῆς ἐπιστήμης καί τοῦ πολιτισμοῦ, δέν ἠμπορεῖ νά αἰσθάνεται ὑπερήφανος διά τήν στάσιν του ἀπέναντι εἰς τό φυσικόν περιβάλλον. Τό σύγχρονον παγκόσμιον οἰκολογικόν πρόβλημα ἔχει σαφῆ ἀνθρωπογενῆ αἴτια. Μάλιστα», συνέχισε ο Οικουμενικός Πατριάρχης, «ἐνῷ γνωρίζομεν τό μέγεθος τῆς ἀπειλῆς, δέν ἀλλάζομεν συμπεριφοράν. Δέν μᾶς συνετίζουν ἡ κλιματική ἀλλαγή, ἡ ραγδαία μείωσις τῆς βιοποικιλότητας, αἱ καταστροφικαί πυρκαϊαί, ἡ ρύπανσις τῆς ἀτμοσφαίρας καί τῶν θαλασσῶν, αἱ κοινωνικαί ἐπιπτώσεις τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως. Δυστυχῶς, πολλοί πιστεύουν, ἀφελῶς, ὅτι τό πλανητικόν οἰκοσύστημα ἔχει τήν δύναμιν νά ἀνανεώνεται καί νά ἀποκαθίσταται ἀφ᾽ ἑαυτοῦ».

Επίσης τόνισε, μεταξύ άλλων, ότι «τό σύγχρονον κυρίαρχον πρότυπον οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως ἐπιτείνει τήν οἰκολογικήν κρίσιν καί λειτουργεῖ κατά τοῦ ἀληθοῦς συμφέροντος τοῦ ἀνθρώπου. Δέν συμφωνοῦμεν μέ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι δέν ὑπάρχει ἐναλλακτική ἐπιλογή ἀπέναντι εἰς τήν προσανατολισμένην ἀποκλειστικῶς εἰς τήν μεγιστοποίησιν τοῦ κέρδους οἰκονομικήν δραστηριότητα, ἡ ὁποία ἐκτυλίσσεται χωρίς νά ὑπολογίζωνται αἱ οἰκολογικαί ἐπιπτώσεις της. Πιστεύομεν εἰς τήν προτεραιότητα τῆς «οἰκολογικῆς οἰκονομίας» καί εἰς τήν δύναμιν τῆς ἀλληλεγγύης».

Παράλληλα επισήμανε ότι «εἴμεθα ὑπερήφανοι διά τό γεγονός ὅτι τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, πρῶτον μεταξύ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί τῶν Ὁμολογιῶν, ἀνέδειξε τό οἰκολογικόν μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καί παρουσίασε τήν ἐκκλησιαστικήν ζωήν ὡς «ἐφηρμοσμένην οἰκολογίαν»». Υπογράμμισε δε ότι «δέν εἶναι δυνατόν νά ὁμολογῶμεν πίστιν εἰς τόν Θεόν καί νά καταστρέφωμεν τήν «καλήν λίαν» δημιουργίαν Του. Ἡ καταστροφή τῆς κτίσεως εἶναι ἁμάρτημα. Αἱ οἰκολογικαί δράσεις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας συνεχίζονται μέ νέας πρωτοβουλίας, μέ ἔμφασιν εἰς τήν εὐρυτέραν κινητοποίησιν ἐνώπιον τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς, καθώς καί μέ τήν ἔνταξιν τῆς οἰκολογικῆς θεματικῆς εἰς τόν διαχριστιανικόν διάλογον καί τήν διαθρησκειακήν συνεργασίαν».

Καταλήγοντας ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος εξήρε την αξία της περιβαλλοντικής παιδείας «διά τήν πορείαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καί διά τήν προστασίαν τῆς φύσεως».

«Πάμπολλα διά τό μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, καί εἰς τό σημεῖον αὐτό, ἐξαρτῶνται ἀπό τό ἐάν καί κατά πόσον ἡ ἐκπαίδευσις θά ἐπιτύχῃ νά μεταδώσῃ εἰς τήν νέαν γενεάν τάς ἀρχάς τοῦ οἰκολογικοῦ ἤθους, τόν σεβασμόν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας καί τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν. Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι μία παιδεία χωρίς οἰκολογικόν, ἀνθρωπιστικόν καί πνευματικόν προσανατολισμόν εἶναι παρῳδία παιδείας», ανέφερε χαρακτηριστικά και μεταξύ άλλων.

Στο τέλος της Ημερίδας, ο Οικουμενικός Πατριάρχης φύτεψε στον εξωτερικό χώρο της Π.Ε. Ηλείας συμβολικά μια ελιά και άφησε στον ουρανό ένα λευκό περιστέρι.

Αναλυτικά η ομιλία του Παναγιώτατου Οικουμενικού Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου στην Ημερίδα «Η κοινή αειφόρος συνθήκη στο φυσικό και αστικό περιβάλλον – Εκφάνσεις του πολιτιστικού και περιβαλλοντικού αποτυπώματος του Οικουμενικού Πατριαρχείου»:

Ἱερώτατε Μητροπολῖτα Ἠλείας καί Ὠλένης κ. Ἀθανάσιε,Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι,

Ἐξοχώτατε κύριε Περιφερειάρχα,

Ἐντιμότατοι κύριοι Δήμαρχοι Πύργου καί Ἀνδραβίδας,

Εὐλαβέστατοι κληρικοί,

Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες ὀφφικιάλιοι,

Ἐλλογιμώτατοι συνδιοργανωταί τῆς Ἡμερίδος,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Μετά πολλῆς χαρᾶς συμμετέχομεν εἰς τήν παροῦσαν Ἡμερίδα, μέ θέμα «Ἡ κοινή ἀειφόρος συνθήκη στό φυσικό καί ἀστικό περιβάλλον – Ἐκφάνσεις τοῦ πολιτιστικοῦ καί περιβαλλοντικοῦ ἀποτυπώματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», ἡ ὁποία ἀντανακλᾷ τήν γόνιμον συνεργασίαν τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς Πατριαρχικοῦ Ἱδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν καί τοῦ Νομοῦ Ἠλείας εἰς θέματα παιδείας καί κοινωνίας εὐρύτερα. Χαιρόμεθα ἰδιαιτέρως, ἐπειδή ἡ διάδρασις αὐτή ἐμπνέεται ἀπό τάς πολλάς πρωτοβουλίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἤδη ἀπό τοῦ ἔτους 1989, εἰς τόν τομέα προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, δράσεις, αἱ ὁποῖαι συνδυάζονται μέ τόν τονισμόν τῶν κοινωνικῶν ἐπιπτώσεων τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως καί τήν θέσιν ὅτι ὁ ἀγών διά τήν προστασίαν τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί τοῦ «οἴκου» του, τοῦ φυσικοῦ καί πολιτισμικοῦ περιβάλλοντος, εἶναι ἀδιαίρετος. Αὐτό τό τονίζομεν πάντοτε εἰς τάς Πατριαρχικάς Ἐγκυκλίους ἐπί τῇ ἑορτῇ τῆς Ἰνδίκτου, Ἡμέρᾳ προσευχῶν διά τό Περιβάλλον.

Ὅπως ὑπεστηρίχθη ἐκ μέρους φιλοσόφων τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τάς ἀπαρχάς τῶν Νεωτέρων Χρόνων ἡ «ὀργανολογική» θεώρησις τοῦ κόσμου ἀντικατεστάθη ἀπό μίαν μηχανιστικήν προσέγγισιν, ἡ ὁποία κατέστη κυρίαρχος κοσμοθεωρία. Αὐτή ἡ καθοριστική διά τήν πορείαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἀνατροπή ἐδημιούργησε μίαν «πρωτόγνωρον πνευματικήν ἀπόστασιν» μεταξύ ἀνθρώπου καί φύσεως. Ὅπως ὁ ἄνθρωπος κατανοεῖ τόν ἑαυτόν του ὡς αὐτόνομον ὄν ἐν ἀναφορᾷ πρός τόν Θεόν, τοιουτοτρόπως βλέπει τήν ὕπαρξίν του ἀποκεκομμένην ἀπό τήν φύσιν καί τά ὑπόλοιπά ἔμβια ὄντα. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀλλοτριώσεως ἀπό τόν Θεόν ὡς δημιουργόν καί ἀπό τήν κτίσιν ἦτο νά βλέπῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τήν φύσιν ἕνα ἀντικείμενον κυριαρχίας καί ἐκμεταλλεύσεως (βλ. Max Scheler, *Wesen und Formen de Sympathie*, Ἅπαντα VII, σ. 92 – 93). Ἡ ἀλματώδης ἀνάπτυξις τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας πού ἠκολούθησε, παρά τά μοναδικά εὐεργετήματά της διά τήν ἀνθρωπίνην ζωήν, εἶναι βέβαιον ὅτι ἐτροφοδότησε τήν ἔπαρσιν τοῦ ἀνθρώπου ἔναντι τῆς φύσεως καί τάσεις ἀντικειμενοποιήσεως καί χειραγωγήσεώς της.

Ἔχει λεχθῆ ὅτι ἡ σύγχρονος οἰκολογική κρίσις εἶναι κρίσις τοῦ ἰδίου τοῦ

ἀνθρώπου, τῆς ἐλευθερίας του, τοῦ πολιτισμοῦ του, τῆς θρησκείας καί τῶν ἰδεολογιῶν του. Πρόκεται περί πνευματικῆς κρίσεως, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ ἀντιμετώπισιν εἰς τό ἐπίπεδον τοῦ πνεύματος, τῆς νοοτροπίας, τῶν ἀξιῶν. Πρέπει νά ὑπερβαθῇ ἡ στάσις τοῦ ἔχειν ὡς καθοριστικοῦ τρόπου ὑπάρξεως, νά μεταβῶμεν ἀπό τό ἔχειν εἰς τό εἶναι, ἀπό τήν κτητικήν εἰς τήν μετοχικήν σχέσιν μέ τόν κόσμον.

Ἡ πρότασις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας εἶναι νά συνειδητοποιήσωμεν ὅτι δέν εἴμεθα ἐξουσιασταί καί κυρίαρχοι, ἀλλά «ἱερεῖς» καί «φύλακες» τῆς δημιουργίας, ὅτι ὀφείλομεν νά ἐκφράζωμεν ἀπέναντι εἰς τήν δημιουργίαν τό εὐχαριστιακόν καί τό ἀσκητικόν ἦθος τῆς Ὀρθοδοξίας. Πρέπει νά διδασκώμεθα ἀπό τόν εὐλογημένον τρόπον τοῦ βίου τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπί μακρούς αἰῶνας προσεκόμιζον εἰς τούς ναούς μας «τόν σῖτον, τόν οἶνον καί τό ἔλαιον», διά νά τά ἁγιάσῃ ὁ ἱερεύς καί νά ἁγιασθῇ ἡ ζωή καί οἱ κόποι των. Ὀφείλομεν νά ἐμπνεώμεθα ἀπό τό θυσιαστικόν φρόνημα καί τό δοξολογικόν ἦθος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἔχει γραφῆ, «δέν θεωροῦσαν τίποτε δικό τους κατόρθωμα, τίποτε αὐτονόητο, οὔτε τήν ὑγεία, οὔτε τό ψωμί, οὔτε τό νερό, καί δοξολογοῦσαν τόν Θεό καθημερινά γιά τό δῶρο τῆς ζωῆς, βίωναν τήν ἱερότητα τῆς κτίσης καί ἔβλεπαν παντοῦ τήν σφραγῖδα καί τήν χάρη τοῦ Θεοῦ». Τό ἐπιχείρημα, ὅτι αὐτό τό εὐχαριστιακόν, δοξολογικόν καί ἀσκητικόν ἦθος δέν εἶναι δυνατόν να βιωθῇ εἰς τό σύγχρονον κοινωνικόν, οἰκονομικόν καί πολιτισμικόν περιβάλλον εἶναι τελείως σαθρόν.

Ἡ ἰδία ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νίκη ἐναντίον ὅλων των δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι συμβάλλουν ἰδεολογικῶς καί ἐν τῇ πράξει εἰς τήν καταστροφήν τῆς φύσεως καί τήν διατάραξιν τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, δυνάμεων ὅπως ὁ ἀτομοκεντρισμός, ἡ πλεονεξία, ὁ καταναλωτισμός, ἡ ἀδιαφορία διά τόν πλησίον, ἡ ἀλαζονία τῆς γνώσεως κ. ἄ. Δέν συμβιβάζεται μέ τήν ζωήν καί τήν θεολογίαν τῆς Ἐκκλησίας νά βλέπωμεν καί νά χρησιμοποιῶμεν τόν συνάνθρωπον ὡς ἀντικείμενον καί τήν κτίσιν ὡς χρήσιμον ὑλικόν.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, παρά τάς πρωτοφανεῖς προόδους εἰς τούς τομεῖς τῆς ἐπιστήμης καί τοῦ πολιτισμοῦ, δέν ἠμπορεῖ νά αἰσθάνεται ὑπερήφανος διά τήν στάσιν του ἀπέναντι εἰς τό φυσικόν περιβάλλον. Τό σύγχρονον παγκόσμιον οἰκολογικόν πρόβλημα ἔχει σαφῆ ἀνθρωπογενῆ αἴτια. Μάλιστα, ἐνῷ γνωρίζομεν τό μέγεθος τῆς ἀπειλῆς, δέν ἀλλάζομεν συμπεριφοράν. Δέν μᾶς συνετίζουν ἡ κλιματική ἀλλαγή, ἡ ραγδαία μείωσις τῆς βιοποικιλότητας, αἱ καταστροφικαί πυρκαϊαί, ἡ ρύπανσις τῆς ἀτμοσφαίρας καί τῶν θαλασσῶν, αἱ κοινωνικαί ἐπιπτώσεις τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως. Δυστυχῶς, πολλοί πιστεύουν, ἀφελῶς, ὅτι τό πλανητικόν οἰκοσύστημα ἔχει τήν δύναμιν νά ἀνανεώνεται καί νά ἀποκαθίσταται

ἀφ᾽ ἑαυτοῦ.

Ἐπαινοῦμεν κάθε προσπάθειαν, ἡ ὁποία συμβάλλει εἰς τήν εὐαισθητοποίησιν διά τό σύγχρονον οἰκολογικόν πρόβλημα, εἰς τήν κινητοποίησιν καί συνεργασίαν διά τήν προστασίαν τῆς ἀπειλουμένης δημιουργίας. Ἡ κλιματική ἀλλαγή εἶναι μία σκληρά πραγματικότης μέ πλανητικάς ἐπιπτώσεις. Καί εἶναι βέβαιον, ὅτι τό πρόβλημα δέν ἀντιμετωπίζεται μέ τήν ἐνασχόλησιν μέ τάς ἐπιπτώσεις τῆς κρίσεως.

Εἶναι προφανές ὅτι ἡ πορεία πρός ἕνα βιώσιμον μέλλον οἰκολογικῆς ἰσορροπίας καί ἀειφορίας ἔχει τούς ὅρους του: τήν οἰκολογικήν οἰκονομίαν, ἀλλαγήν εἰς τήν ἀγροτικήν καί τήν βιομηχανικήν παραγωγήν, εἰς τήν παραγωγήν καί τήν χρῆσιν τῆς ἐνεργείας, εἰς τάς μεταφοράς καί τάς μετακινήσεις, νέα καταναλωτικά πρότυπα, προστασίαν τῶν θαλασσῶν, τῶν δασῶν, τῆς ἀτμοσφαίρας, μίαν ριζικήν στροφήν εἰς τήν πολεοδομίαν καί τήν ὀργάνωσιν τῆς ζωῆς εἰς τάς συγχρόνους μεγαλουπόλεις, μίαν νέαν ἰσορροπίαν δομημένου καί φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Στοιχεῖον αὐτοῦ τοῦ οἰκοφιλικοῦ πολιτισμοῦ εἶναι καί ἡ εἰρήνη μεταξύ τῶν λαῶν, τῶν θρησκειῶν καί τῶν πολιτισμῶν. Εἰς τήν πρόσφατον Ἐγκύκλιον τῆς Ἰνδίκτου ἀνεφέρθημεν εἰς τάς περιβαλλοντικάς καταστροφάς, τάς ὁποίας προεκάλεσεν ἡ ἐπίθεσις τῆς Ρωσσικῆς Ὁμοσπονδίας κατά τῆς Οὐκρανίας, πέραν τῶν ἀνθρωπίνων ἀπωλειῶν. Ἐτονίσαμεν ὅτι κάθε πολεμική ἐνέργεια εἶναι καί πόλεμος κατά τῆς φύσεως. Ὁ κίνδυνος πυρηνικοῦ ὁλοκαυτώματος, ἡ ρύπανσις τοῦ ἐδάφους, τῶν ὑδάτων καί τῆς ἀτμοσφαίρας ἀπό τούς βομβαρδισμούς, ἡ ἀχρήστευσις καλλιεργησίμων ἐκτάσεων καί ἡ καταστροφή τοῦ δασικοῦ πλούτου, αὐτά καί πολλά ἄλλα δεινά τοῦ πολέμου ἀποκαλύπτουν τήν σημασίαν τῆς εἰρήνης ὡς ὅρου διά τήν προστασίαν τῆς κτίσεως. Ὁ ἀγών διά τήν εἰρήνην εἶναι συμβολή εἰς τήν διάσωσιν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Ἐπιθυμοῦμεν ἐπίσης νά τονίσωμεν ὅτι τό σύγχρονον κυρίαρχον πρότυπον οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως ἐπιτείνει τήν οἰκολογικήν κρίσιν καί λειτουργεῖ κατά τοῦ ἀληθοῦς συμφέροντος τοῦ ἀνθρώπου. Δέν συμφωνοῦμεν μέ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι δέν ὑπάρχει ἐναλλακτική ἐπιλογή ἀπέναντι εἰς τήν προσανατολισμένην ἀποκλειστικῶς εἰς τήν μεγιστοποίησιν τοῦ κέρδους οἰκονομικήν δραστηριότητα, ἡ ὁποία ἐκτυλίσσεται χωρίς νά ὑπολογίζωνται αἱ οἰκολογικαί ἐπιπτώσεις της. Πιστεύομεν εἰς τήν προτεραιότητα τῆς «οἰκολογικῆς οἰκονομίας» καί εἰς τήν δύναμιν τῆς ἀλληλεγγύης. Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη 2016), ὑπεγράμμισεν ὅτι «ἡ οἰκονομία ὀφείλει νά ἐρείδεται ἐπί ἠθικῶν ἀρχῶν» καί «νά συνδυάζῃ τήν ἀποτελεσματικότητα μετά δικαιοσύνης καί κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης» (*Ἡ ἀποστολή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τόν σύγχρονον κόσμον,*

ΣΤ’, § 3 καί 4).

Εἴμεθα ὑπερήφανοι διά τό γεγονός ὅτι τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, πρῶτον μεταξύ τῶν ΧριστιανικῶνἘκκλησιῶν καί τῶν Ὁμολογιῶν, ἀνέδειξε τό οἰκολογικόν μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καί παρουσίασε τήν ἐκκλησιαστικήν ζωήν ὡς «ἐφηρμοσμένην οἰκολογίαν». Δέν εἶναι δυνατόν νά ὁμολογῶμεν πίστιν εἰς τόν Θεόν καί νά καταστρέφωμεν τήν «καλήν λίαν» δημιουργίαν Του. Ἡ καταστροφή τῆς κτίσεως εἶναι ἁμάρτημα. Αἱ οἰκολογικαί δράσεις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας συνεχίζονται μέ νέας πρωτοβουλίας, μέ ἔμφασιν εἰς τήν εὐρυτέραν κινητοποίησιν ἐνώπιον τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς, καθώς καί μέ τήν ἔνταξιν τῆς οἰκολογικῆς θεματικῆς εἰς τόν διαχριστιανικόν διάλογον καί τήν διαθρησκειακήν συνεργασίαν.

Ἐκλεκτοί παρόντες,

Ἐνώπιόν σας, ἐνώπιον διακεκριμένων μελῶν τῆς κοινωνίας καί τῆς ἐκπαιδευτικῆς κοινότητος, εντεύθεν και εκ Βορείου Ελλάδος, ἐπιθυμοῦμεν νά ἐξάρωμεν τήν ἀξίαν τῆς περιβαλλοντικῆς παιδείας διά τήν πορείαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καί διά τήν προστασίαν τῆς φύσεως. Ἡ περιβαλλοντική ἀγωγή ὀφείλει νά ἀποτελῇ κεντρικήν διάστασιν τῆς ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας. Ἐμπιστευόμεθα εἰς τούς ἐκπαιδευτικούς καί εἰς τόν ἐνθουσιασμόν καί τήν ὑπευθυνότητα τῆς νέας γενεᾶς, ἡ ὁποία κατανοεῖ τήν σοβαρότητα τοῦ προβλήματος καί τήν ἀξίαν τῆς ἰδικῆς της εὐθύνης διά τό μέλλον, ἀπέναντι εἰς τήν μεγαλυτέραν ἴσως κρίσιν εἰς τήν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, μέ τεραστίας κοινωνικάς προεκτάσεις. Διά τήν ἀντιμετώπισιν αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς δέν ἀρκοῦν αἱ πολιτικαί ἀποφάσεις, ἡ ἐπιστημονική γνῶσις καί ἡ τεχνολογία, τά οἰκολογικά κινήματα καί τά συνέδρια, ἀλλά ἀπαιτεῖται ἕν νέον ἦθος, μία νέα ἀξιολογία, ὥστε νά θεραπεύσωμεν ὄχι μόνον τά συμπτώματα, ἀλλά τό πνεῦμα πού ἐδημιούργησε καί τροφοδοτεῖ αὐτήν τήν κρίσιν.

Πάμπολλα διά τό μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, καί εἰς τό σημεῖον αὐτό, ἐξαρτῶνται ἀπό τό ἐάν καί κατά πόσον ἡ ἐκπαίδευσις θά ἐπιτύχῃ νά μεταδώσῃ εἰς τήν νέαν γενεάν τάς ἀρχάς τοῦ οἰκολογικοῦ ἤθους, τόν σεβασμόν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας καί τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν. Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι μία παιδεία χωρίς οἰκολογικόν, ἀνθρωπιστικόν καί πνευματικόν προσανατολισμόν εἶναι παρῳδία παιδείας. Ἡ ἀνθρωπότης δέν πρέπει νά λησμονήσῃ ὅτι αἱ μεγάλαι προκλήσεις, ἐνώπιον τῶν ὁποίων εὑρίσκεται, εἶναι ἀδύνατον νά ἀντιμετωπισθοῦν ἐπί τῇ βάσει πραγματιστικῶν ἐπιλογῶν, οἰκονομοκεντρικῶν καί τεχνοκρατικῶν διαχειριστικῶν μέτρων, ἄνευ προσανατολισμοῦ εἰς τάς πνευματικάς ἀξίας.

Κατακλείοντες, ἐκφράζομεν καί πάλιν τήν ἱκανοποίησίν μας διά τήν συνεργασίαν

τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἠλείας καί Ὠλένης καί τῆς τοπικῆς κοινωνίας τοῦ Νομοῦ Ἠλείας μέ τό Πατριαρχικόν Ἵδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν, τό ὁποῖον ἐκφράζει τό πνεῦμα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, πνεῦμα πιστότητος εἰς τήν Παράδοσιν τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων, ἀνοικτοσύνης καί μερίμνης διά τόν ἄνθρωπο καί τόν κόσμον. Συγχαίρομεν ἐπίσης ὅλους τούς συνδιοργανωτάς καί συντονιστάς τῆς Ἡμερίδος, τούς Ἐλλογιμωτάτους ὁμιλητάς, καί πάντας ὑμᾶς τούς συμμετέχοντας εἰς αὐτήν. Ὁ Θεός τῆς ἀγάπης νά χαρίζῃ εἰς ὅλους σας πάντα τά σωτηριώδη δωρήματα Αὐτοῦ.

Εὐχαριστοῦμεν διά τήν προσοχήν σας!

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ:

Πύργος: Πολλαπλά μηνύματα στην Ημερίδα για το περιβάλλον παρουσία του Οικουμενικού Πατριάρχη

Οικουμενικός Πατριάρχης: «Η Εκκλησία της Ελλάδος είναι κυριολεκτικώς οστούν εκ των οστέων της Μητρός Εκκλησίας» – Συνεχίζεται η επίσκεψη στην Ηλεία»

Οικουμενικός Πατριάρχης και Κατερίνα Σακελλαροπούλου επίτιμοι δημότες Πύργου και Ανδραβίδας-Κυλλήνης – Οι πρώτες φωτογραφίες

Στην Ηλεία ο Οικουμενικός Πατριάρχης και η Πρόεδρος της Δημοκρατίας: Ανακηρύχθηκαν επίτιμοι δημότες Ανδραβίδας-Κυλλήνης και Πύργου

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης στην Ηλεία: Η Ορθοδοξία είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ιστορική πορεία του Ελληνισμού

Επίτιμος δημότης Πύργου ανακηρύχθηκε ο Οικουμενικός Πατριάρχης: Αγαπούμε τον τόπον τον οποίον μας χάρισε ο Θεός και οι θυσίες των προγόνων μας

Οικουμενικός Πατριάρχης: «Η ανθρωπότητα βιώνει τα αποτελέσματα της αμέλειας, της ασέβειας και της αλαζονείας της απέναντι στη Δημιουργία του Θεού»

Επίσκεψη Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου στην Π.Ε. Ηλείας